

اعلامیه مطبوعاتی

دزدی در روز روشن توسط "تولیدکنندگان مستقل انرژی (IPPs)"، چهره حقیقی دموکراسی را در پاکستان بی نقاب نمود

(ترجمه)

وام‌های چرخه‌ای انرژی برق پاکستان با نزدیک شدن به دو تریلیون روپیه و همراه با پرداخت سود ۲٫۸ تریلیون روپیه، ستون فقرات کل اقتصاد این کشور را شکسته و فلج کرده است. رژیم باجو-عمران، اکنون مجبور به مذاکره مجدد در مورد موافقت‌نامه‌های بخش انرژی شده است. این توافق‌نامه‌ها به پرداخت سالانه ۵۷۰ میلیارد روپیه به تولیدکنندگان مستقل برق (IPP) به عنوان "هزینه ظرفیت" منجر می‌شود، که حتی بدون نیاز به تولید یک واحد برق پرداخت می‌شود.

شانزده شرکت تولیدکننده مستقل برق تنها با سرمایه‌گذاری ۵۰ میلیارد روپیه، ۴۱۵ میلیارد روپیه درآمد کرده‌اند. روی این ملحوظ، بسیاری از این گونه شرکت‌ها سالانه ۵۰ تا ۸۰ درصد مفاد حاصل می‌کنند، یعنی فقط طی ۱۸ ماه سرمایه‌شان دو برابر می‌شود. حتی در توافق‌نامه‌هایی که کاملاً قانونی استند نیز شاهد غارت‌گری از جانب این شرکت‌ها هستیم. ناگفته نماند که این سناریو در کشوری اتفاق می‌افتد که بودجه سالانه توسعه مالی سال جاری آن فقط ۴۸۰ میلیارد روپیه می‌باشد.

چگونه چنین توافق‌نامه‌هایی در وهله اول به امضا می‌رسند؟ چه کسی به حکام اجازه داده است تا چنین توافق‌نامه‌های استثماری را امضاء و دروازه‌های "قانونی" سرقت در روز روشن را باز کنند؟ جواب ساده است: دموکراسی! دموکراسی قوانین را به آن چه الله سبحانه و تعالی در قرآن کریم نازل کرده است و سنت پیامبر اکرم صلی الله علیه و سلم محدود نمی‌کند. در عوض، دموکراسی حاکمیت را به پارلمان اعطاء می‌کند و به اعضای خود اجازه تصویب هرگونه قانون و سیاستی را که در نظرشان مناسب آید می‌دهد. بنابراین، بر خلاف قوانین شریعت، در دهه نود میلادی بخش تولید انرژی برق به حکم دیوان مووسسات مالی جهانی، به بخش خصوصی این کشور واگذار شد. از آن زمان، تریلیون‌ها روپیه از درآمد پاک توده مردم در سه دهه گذشته غارت شده است تا جیب‌ها و خزانه‌های چند سرمایه‌دار محدود را پر شود. خواه این سیاست‌های انرژی برق سال ۲۰۰۲ م باشد یا نیروگاه‌هایی که در سال ۲۰۱۳-۲۰۱۵ م راه‌اندازی شده است، یک مسئله مشترک در همه‌ی سیاست‌ها به چشم می‌خورد، که آن هم غارت مردم عام بهر تأمین منافع سرمایه‌داران می‌باشد. در حقیقت، دموکراسی پوشش فریبنده‌ای برای به یغما بردن و چپاول کردن توسط گروهی منتخب از سرمایه‌داران است.

در چنین توافقاتی، نه تنها دولت در برابر نوسانات قیمت نفت از سرمایه‌داران محافظت کرده، بلکه ضمانت‌های مستقل برای پرداخت دالر به سرمایه‌گذاران جهانی را نیز فراهم آورده است. در این موافقت‌نامه در تضمین مصارف ظرفیت سرمایه‌گذاری موعودی، بازپرداخت وام‌ها/قرضه‌های بانکی و هم‌چنین تأمین هزینه‌های عملیاتی وعده شده است. بنابراین، عجیب است که دو سوم این صورت حساب مصارف آن را شامل می‌شود. اکنون این مبلغ قابل‌تأدیه، همراه با سایر مصارف از جمله مفاد مرکب، رقمی حدود ۲۰۰۰ میلیارد روپیه را روی دست می‌گذارد.

پیگیری کورکورانه نظام سرمایه‌داری باعث بدبختی میلیون‌ها فقیر شده‌است. نظام سرمایه‌داری مالکیت خصوصی صنایع بزرگ از جمله؛ انرژی برق، ارتباطات راه‌دور و سایر پروژه‌های زیرساختی را تصاحب می‌کند. بنابراین، سرنوشت تریلیون‌ها روپیه درآمدی را که می‌توان با آن در مراقبت و خدمات‌رسانی به توده مردم به کار برده شود، سرمایه‌عظیمی را به جیب‌های ابر سرمایه‌دارها سرازیر می‌کند. این چه نوع نظام اقتصادی است که در آن مفاد برای سرمایه‌داران، اما بار سنگین ضرر آن روی دوش دولت و مردم عام است، طوری که قرضه‌های چرخه‌ای و طولی‌المدت را به بار می‌آورد؟ به راستی، دسترسی سرمایه‌داری به مالکیت‌های خصوصی، منابع عمومی و صنایع بزرگ حیاتی، پرده از رازی افشاء شده برمی‌دارد که ابزاری بیش برای غارت عامه مردم نیست. رسول الله صلی الله علیه و سلم ۱۴۰۰ سال قبل برای مسلمین چنین فرمودند:

«الْمُسْلِمُونَ شُرَكَاءُ فِي ثَلَاثٍ؛ الْمَاءِ وَالْكَالِ وَالنَّارِ» (رواه أحمد)

ترجمه: مسلمانان در سه چیز شریک اند: آب، چراگاه و آتش.

اسلام قضیه گزاف بودن قیمت انرژی و قرضه‌های چرخه‌ای را از ریشه حل کرده‌است. در اسلام خصوصی‌سازی منابع انرژی، تأسیسات تولید انرژی و شرکت‌های توزیع انرژی حرام است. همه این‌ها از جمله ملکیت‌های عامه است و دولت به نمایندگی از مردم مستقیماً بر آن‌ها نظارت می‌کند، ازین رو درآمدهای حاصل شده از آن‌ها مصرف مردم می‌شود. بنابراین، مفاد شرکت‌های نفت و گاز در استخراج و تولید، انتقال و توزیع و هم‌چنین مفاد حاصل شده از سرمایه‌گذاری صنایع بزرگ همه به خزانه دولت خواهد رفت. این شعار دموکراسی است، چنان‌که این بودجه مستقیماً به جیب بخش خصوصی می‌رود. دولت خلافت قطع‌نامه وام‌ها/قرضه‌ها و سرمایه‌گذاری‌های مبتنی بر سود را رد می‌کند، زیرا با این کار میلیاردها روپیه از مفاد بخش انرژی برق به بانک‌ها می‌رود و به عنوان مفاد سودی پس‌انداز می‌شود. اکنون، اگر بخش خصوصی بر کنترل منابع، تولید و توزیع انرژی حاکمیت نمی‌داشت، بار سنگین بدهی/قرضه‌های چرخه‌ای ۲۰۰۰ میلیارد روپیه که توسط سرمایه‌داران ادعا شده‌است هرگز بر روی دوش خزانه دولت تحمیل نمی‌شد.

به راستی، که با احیاء دوباره نظام خلافت نه تنها امت به سوی رضایت الله سبحانه و تعالی سوق داده می‌شود، بلکه به دلیل اجرای نظام اقتصادی اسلام، دوره جدیدی از درخشندگی را به وجود می‌آورد؛ و این باعث می‌شود درآمد حاصل از ملکیت‌های عامه فقط برای مردم به مصرف برسد.

دفتر مطبوعاتی حزب التحریر - ولایه پاکستان

۴ رمضان ۱۴۴۱ هـ.ق

دوشنبه، ۲۷ اپریل/آوریل ۲۰۲۰ م

شماره صدور: ۵۶ / ۱۴۴۱

مترجم: امیر حسام